

Det kunne jo være, vi også skulle tænke på, om vi ikke hellere skulle løfte – om jeg så må sige – de krav, vi stiller til dem, der behandler og servicere vores ældre. Det er jo en helt anden tankegang end blot at sige, at enhver ledig kan gå ind og passe ens mor eller far på et plejehjem, altså at man får en debat om, hvad det egentlig er, vi forventer af dem, der er ansat på et plejehjem. Det ligger jo i kvalitetsreformen. Hvordan løfter vi de niveauer? Hvordan gør vi det mere spændende? Hvordan skaber vi mere respekt om det at være ansat også på de områder, hvor der især er brug for, at man servicere borgere, nemlig der, hvor borgerne kan mindst selv?

Se, så er der historikken om skattestoppet. Det undrer mig, at nogle har så meget imod vores kommuneaftalesystem, som jo er baseret på, at man i fællesskab finder niveauet for, hvor meget man vil løfte servicen. Hvis nogen påstår, at der bruges færre penge til service i år end sidste år, vil jeg blot sige, at det er forkert. Og hvis nogen tror, at der kommer til at blive brugt færre penge næste år til service end i år, vil jeg bare sige, at det er forkert. Det, vi sikrer i kommuneaftalen, er, at der er penge til det, vi har aftalt. Hver eneste krone leveres enten i form af de skatter, kommunerne selv opkræver under et – grundskyldpromille, beskatning af personlig indkomst, dødsafgift for erhvervsjendomme – og de bloktilskud og balancetilskud, de får fra staten.

Pengene er der, så spørgsmålet er, hvordan man fordeler de penge mellem kommunerne. Det er ikke noget problem med dem, vi selv opkræver. Det er et problem med den mellemkommunale udligning i almindelighed. Hvordan sikrer man, at den er retfærdig? Der har det jo hele tiden med undtagelse af i 2007 – af andre grunde – været sådan, at skattestoppet gælder for kommunerne under et, altså at der er variation: Hvis kommuner mangler penge i forhold til de aftalte udgiftsniveauer, jamen så er der andre kommuner, der rent faktisk har for mange. For pengene er leveret, det er nøjagtig det, vi sikrer.

Kl. 14.55

Jeg vil også sige til hr. Ole Glahn, at ønsket jo er, at man fra 2008 igen har den samme frihed, altså at der bliver den bevægelighed. Så hvis der er nogle, der er klemt i et, om jeg så må sige, forstandigt besluttet serviceniveau og deres indtægter ikke matcher eller følger med, skal der være plads til den variation, for det er jo ikke hundrede procent retfærdigt. Retfærdigheden

ville man jo opnå ved, at man ikke havde en rammeaftale for alle kommuner under et, men at man sad og lavede en aftale med hver eneste kommune for sig. Ved at gå ind og se på objektive kriterier i den enkelte kommune kunne man tilstræbe en anden grad af retfærdighed. Men når vi laver en kommuneaftale, gøres det jo kun med én kommune, det er jo det, man skal huske; regeringen sidder jo kun over for en eneste kommune, nemlig kommunen Danmark, hvor borgmesteren aktuelt hedder Erik Fabrin og viceborgmesteren hedder Anker Boye, og hvor Kommunernes Landsforenings bestyrelse er kommunalbestyrelsen.

Der indgår vi en aftale. Hvad angår, hvordan man vælger at de penge skal fordeles i det kommunale landskab, siger man jo til os: Er I ikke rare at holde fingrene væk? Og det gør vi så, lige så vel som vi ikke blander os i, hvordan en kommune fordeler pengene mellem teknisk forvaltning, kulturel forvaltning, skoleforvaltning, og hvad det måtte være. Det er jo sådan, princippet egentlig er. Så vi aftaler en ramme, og vi sikrer, at der er penge til alt inden for rammen. Så kan man sige: Det var bedre, om vi havde mere detaljestyre. Jamen detaljestyre vil jo lige præcis medføre kontrol, for det er jo der, hvor man skal dokumentere, dokumentere og dokumentere.

Så vil jeg sige, at på de områder, hvor jeg har efterspurgt tal fra kommunerne, altså viden om, hvor pengene er brugt, og hvad man gør, har jeg stort set gjort det som svar på spørgsmål i Folketinget. For det er her, man kræver af regeringen, at den er i stand til at sige, hvor pengene er gået hen, og hvor mange der er ansat på områderne. Derfor må man lave et rimeligt stort administrationsapparat for at dække det, så man rent faktisk har den viden, når Folketinget spørger, og er i stand til at sige, hvor meget der egentlig bruges, eller hvor mange der er ansat på dele af et forvaltningsområde, hvad enten det drejer sig om ledere eller ikkeledere, hjemmehjælper eller ikkehjemmehjælper. Det ville selvfølgelig være en stor hjælp, hvis man ikke spurgte til det, for jeg har stor tillid til, at det fungerer ganske glimrende ude i det kommunale system.

Så er der det med stopuret. Jamen hvor i vores lovgivning er det, det står, at der skal være stopure? Hvor står det? Mig bekendt er det, man gør ved udlicitering, at man betaler en timepris til en privat leverandør. Så hvis kommunen vil styre noget med et stopur, er det noget, kommunen selv vælger.